

DYREKTYWA 2003/87/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia 13 października 2003 r.

ustanawiająca program handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych na obszarze Wspólnoty i zmieniająca Dyrektywę Rady 96/61/WE

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 175 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji¹

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Regionów³,

stanowiąc zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 251 Traktatu⁴,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zielona Księga dotycząca handlu emisjami gazów cieplarnianych na terytorium Unii Europejskiej zapoczątkowała debatę na arenie europejskiej w sprawie zasadności i ewentualnego sposobu funkcjonowania programu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych na obszarze Unii Europejskiej. W Europejskim Programie Zmian Klimatycznych polityki i działania Wspólnoty, w tym program handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych na obszarze Wspólnoty (program wspólnotowy) przygotowany na podstawie Zielonej Księgi, opracowywane były w sposób umożliwiający zaangażowanie wielu zainteresowanych podmiotów. We wnioskach z dnia 8 marca 2001 r. Rada uznała szczególne znaczenie Europejskiego Programu Zmian Klimatycznych oraz prac prowadzonych na podstawie Zielonej Księgi oraz podkreśliła konieczność niezwłocznego podjęcia konkretnych działań na poziomie Wspólnoty.
- (2) Szósty Program Działań Wspólnoty na rzecz Środowiska ustanowiony Decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1600/2002/WE⁵ nadaje działaniom w sprawie zmian klimatycznych charakter priorytetowy i przewiduje, że do roku 2005 utworzony zostanie wspólnotowy program handlu emisjami. Program uznaje zobowiązanie Wspólnoty do obniżenia poziomu emisji gazów cieplarnianych w latach 2008 - 2012 o 8 % w stosunku do poziomu z roku 1990 oraz konieczność obniżenia tego poziomu w perspektywie długoterminowej o około 70% w stosunku do poziomu z roku 1990.

¹ Dziennik Urzędowy. C 75 E z 26.3.2002, str. 33.

² Dz.U. C 221 z 17.9.2002, str. 27

³ Dz.U. C 192 z 12.8.2002, str. 59

⁴ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 10 października 2002 r. (dotychczas niepublikowana w Dzienniku Urzędowym), wspólne stanowisko Rady z dnia 18 marca 2003 r. (Dz.U. C 125 E z 27.5.2003, str. 72), decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 2 lipca 2003 r. (dotychczas niepublikowana w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 22 lipca 2003 r.

⁵ Dz.U. L 242 z 10.9.2002, str. 1

- (3) Ostatecznym celem Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie Zmian Klimatycznych, zatwierdzonej Decyzją Rady z dnia 15 grudnia 1993 r. nr 94/69/WE dotyczącą zawarcia Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie Zmian Klimatycznych⁶, jest stabilizacja stężeń gazów cieplarnianych w atmosferze na poziomie uniemożliwiającym wszelkie niebezpieczne zakłócenia antropogeniczne systemu klimatycznego.
- (4) Protokół z Kioto, zatwierdzony Decyzją Rady z dnia 25 kwietnia 2002 r. nr 2002/358/WE w sprawie zatwierdzenia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Protokołu z Kioto do Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie Zmian Klimatycznych oraz wspólnej realizacji zobowiązań z niego wynikających⁷, będzie zobowiązywał Wspólnotę i jej Państwa Członkowskie, z chwilą wejścia w życie, do ograniczenia łącznej antropogenicznej emisji gazów cieplarnianych wymienionych w załączniku A do Protokołu o 8% w stosunku do poziomu z roku 1990 w okresie od 2008 do 2012 roku.
- (5) Zgodnie z Decyzją 2002/358/WE, Wspólnota oraz jej Państwa Członkowskie zobowiązały się wspólnie realizować zobowiązania do redukcji antropogenicznej emisji gazów cieplarnianych podjęte w ramach Protokołu z Kioto. Niniejsza dyrektywa ma na celu wsparcie realizacji zobowiązań Wspólnoty Europejskiej i jej Państw Członkowskich w sposób bardziej skuteczny poprzez sprawny europejski rynek handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, przy możliwie jak najmniejszym ograniczeniu rozwoju gospodarczego i poziomu zatrudnienia.
- (6) Decyzja Rady 93/389/EWG z dnia 24 czerwca 1993 r. w sprawie systemu monitorowania emisji CO₂ i innych gazów cieplarnianych na obszarze Wspólnoty⁸ ustanowiła mechanizm monitorowania emisji gazów cieplarnianych oraz oceny postępu w dziedzinie realizacji zobowiązań podjętych w sprawie tychże emisji. Państwa Członkowskie będą korzystać z tego mechanizmu przy określaniu całkowitej wielkości emisji objętych uprawnieniami będącymi przedmiotem alokacji.
- (7) Celem zapewnienia integralności rynku wewnętrznego oraz uniknięcia zniekształcania konkurencji, konieczne jest przyjęcie przepisów wspólnotowych regulujących alokację uprawnień przez poszczególne Państwa Członkowskie.
- (8) Dokonując alokacji uprawnień, Państwa Członkowskie powinny mieć na uwadze możliwości sektora produkcji przemysłowej w zakresie redukcji emisji.
- (9) Państwa Członkowskie mogą postanowić, że w odniesieniu do uprawnień umorzonych wydawać będą podmiotom uprawnienia ważne przez okres pięciu lat począwszy od 2008 r., odpowiadające redukcji emisji osiągniętej przez te podmioty na terytorium ich kraju w okresie trzech lat począwszy od 2005 r.
- (10) Począwszy od wyżej wymienionego okresu pięcioletniego, wszelkie zbycie uprawnień na rzecz innego Państwa Członkowskiego wymagać będą stosownych korekt łącznego pulapu emisyjnego przypisanego danemu państwu na podstawie Protokołu z Kioto.
- (11) Państwa Członkowskie powinny zapewnić, by podmioty prowadzące określone rodzaje działalności posiadały pozwolenia na emisję gazów cieplarnianych oraz by monitorowały

⁶ Dz.U. L 33 z 7.2.1994, str. 11

⁷ Dz.U. L 130 z 15.5.2002, str. 1

⁸ Dz. U. L 167 z 9.7.1993, str. 31. Decyzja zmieniona Decyzją 1999/296/WE (Dz.U. L 117 z 5.5.1999, str. 35)

swoje emisje gazów cieplarnianych określonych dla takich rodzajów działalności i składały w tej sprawie stosowne sprawozdania.

- (12) Państwa Członkowskie powinny uchwalić przepisy określające kary za naruszanie niniejszej dyrektywy oraz zapewnić ich egzekwowanie. Kary te powinny być skuteczne, proporcjonalne oraz powinny zniechęcać do naruszania przepisów.
- (13) W celu zapewnienia przejrzystości, informacje dotyczące alokacji uprawnień oraz wyników monitoringu emisji powinny być dostępne społeczeństwu, z zastrzeżeniem ograniczeń przewidzianych w Dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2003/4/WE z dnia 28 stycznia 2003 r. o publicznym dostępie do informacji o środowisku⁹.
- (14) Państwa Członkowskie powinny przedstawić raport dotyczący wykonywania niniejszej dyrektywy, opracowany zgodnie z Dyrektywą Rady 91/692/EWG z dnia 23 grudnia 1991 r. w sprawie standaryzacji i racjonalizacji raportów w sprawie wykonania niektórych dyrektyw dotyczących środowiska¹⁰.
- (15) Wszelkie dodatkowe instalacje powinny być włączane do programu wspólnotowego w sposób zgodny z postanowieniami niniejszej dyrektywy, a zakres programu może zostać rozciągnięty na emisje gazów cieplarnianych innych niż dwutlenek węgla, pochodzących między innymi z produkcji aluminium i chemikaliów.
- (16) Niniejsza dyrektywa nie powinna stanowić przeszkody dla Państw Członkowskich w utrzymaniu lub tworzeniu krajowych programów handlu regulujących emisję gazów cieplarnianych pochodzących z rodzajów działalności niewymienionych w załączniku 1 lub nieobjętych programem wspólnotowym, bądź z instalacji czasowo wykluczonych z programu wspólnotowego.
- (17) Państwa Członkowskie, jako strony Protokołu z Kioto, mogą uczestniczyć w międzynarodowym handlu emisjami z wszystkimi stronami, które zostały wymienione w załączniku B do tego Protokołu.
- (18) Powiązanie programu wspólnotowego z programami handlu emisjami funkcjonującymi w krajach trzecich zwiększy opłacalność procesu dochodzenia do celów Wspólnoty w zakresie redukcji emisji, określonych w Decyzji 2002/358/WE w sprawie wspólnej realizacji zobowiązań.
- (19) W dążeniu do realizacji celów, jakimi są redukcja globalnej emisji gazów cieplarnianych z jednej strony, a z drugiej – wzrost opłacalności programu wspólnotowego, istotne są mechanizmy stosowane przy realizacji projektów, takie jak program wspólnego wdrażania projektów (*Joint Implementation - JI*) oraz mechanizm czystego rozwoju (*Clean Development Mechanism – CDM*). Zgodnie z odpowiednimi postanowieniami Protokołu z Kioto oraz Ugody Marokańskiej, powyższe mechanizmy powinny jedynie uzupełniać działania krajowe, które stanowią podstawowy element działań redukcyjnych.
- (20) Niniejsza dyrektywa zachęca do stosowania technologii o wyższej wydajności energetycznej, w tym między innymi technologii produkcji energii elektrycznej w skojarzeniu z produkcją energii cieplnej, o niższej emisji gazów na jednostkę produkcji, zaś przyszła dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie promocji produkcji skojarzonej w oparciu o popyt użytkowy na energię cieplną na wewnętrznym rynku

⁹ Dz.U. L 41 z 14.2.2003, str. 26

¹⁰ Dz.U. L 377 z 31.12.1991, str. 48

energetycznym promować będzie w szczególności technologię produkcji skojarzonej energii cieplnej i elektrycznej.

- (21) Dyrektywa Rady 96/61/WE z dnia 24 września 1996 r. w sprawie zintegrowanego zapobiegania i zmniejszania zanieczyszczeń¹¹ ustanawia ogólne ramy zapobiegania i zmniejszania zanieczyszczeń umożliwiające wydawanie pozwoleń na emisję gazów cieplarnianych. Dyrektywa 96/61/WE wymaga zmiany, zgodnie z którą standardy emisyjne nie będą ustalane dla emisji gazów cieplarnianych pochodzących bezpośrednio z danej instalacji podlegającej niniejszej dyrektywie, a także dającej Państwom Członkowskim możliwość nienakładania wymogów w zakresie wydajności energetycznej jednostek spalania lub innych jednostek emitujących dwutlenek węgla na danym terenie (site), bez uszczerbku dla innych wymogów przewidzianych w Dyrektywie 96/61/WE.
- (22) Niniejsza dyrektywa jest zgodna z Ramową Konwencją Narodów Zjednoczonych w sprawie Zmian Klimatycznych i Protokołem z Kioto. Dyrektywa wymagać będzie rewizji w miarę rozwoju wydarzeń w tym zakresie, i w celu uwzględnienia doświadczeń zdobytych w trakcie jej realizacji oraz postępów poczynionych w zakresie monitoringu emisji gazów cieplarnianych.
- (23) Handel uprawnieniami do emisji powinien stanowić element kompleksowego i spójnego pakietu polityk i działań realizowanych na poziomie Państw Członkowskich, jak też na poziomie wspólnotowym. Bez uszczerbku dla art. 87 i 88 Traktatu, w przypadku rodzajów działalności wchodzących w zakres programu wspólnotowego, Państwa Członkowskie mogą rozważyć skutki polityki regulacyjnej, fiskalnej i innej mającej ten sam cel. Rewizja dyrektywy powinna uwzględnić stopień realizacji tych celów.
- (24) Krajowym mechanizmem ograniczania emisji z instalacji czasowo wykluczonych może być opodatkowanie.
- (25) W celu zapewnienia znaczącej redukcji emisji konieczne jest przyjęcie odpowiednich polityk i działań w skali krajowej oraz wspólnotowej we wszystkich sektorach gospodarki unijnej, nie tylko w przemyśle i energetyce. W szczególności, Komisja powinna rozważyć możliwe polityki i działania na poziomie wspólnotowym, mające na celu zwiększenie roli sektora transportu w realizacji zobowiązań Wspólnoty i Państw Członkowskich w zakresie zmian klimatycznych podjętych w ramach Protokołu Kioto.
- (26) Niezależnie od różnorodności potencjału mechanizmów rynkowych, strategia Unii Europejskiej mająca na celu złagodzenie zmian klimatycznych powinna zapewniać równowagę pomiędzy programem wspólnotowym a innymi rodzajami działań podejmowanymi w skali Wspólnoty, w skali poszczególnych krajów oraz na arenie międzynarodowej.
- (27) Niniejsza dyrektywa respektuje podstawowe prawa oraz zasady uznane w szczególności przez Kartę Praw Podstawowych Unii Europejskiej.
- (28) Środki konieczne do realizacji niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z Decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. określającą procedury wykonywania uprawnień wdrożeniowych przyznanych Komisji¹².

¹¹ Dz. U. L 257 z 10.10.1996, str. 26

¹² Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23

- (29) Ponieważ nie jest możliwa zmiana kryteriów (1), (5) oraz (7) wymienionych w załączniku III w drodze komitologii, zmiany dotyczące okresów po roku 2012 dokonywane będą w drodze wspóldecydowania.
- (30) Ze względu na niemożność osiągnięcia celu proponowanego działania (ustanowienie programu wspólnotowego) w zadowalającym stopniu przez Państwa Członkowskie działające indywidualnie, oraz możliwość osiągnięcia go w skali całej Wspólnoty, ze względu na rozmiar i efekt planowanego działania, Wspólnota jest uprawniona do podjęcia stosownych kroków zgodnie z zasadą subsydiarności określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza granice niezbędne do osiągnięcia tego celu.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsza dyrektywa ustanawia program handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych na obszarze Wspólnoty (zwany dalej „programem wspólnotowym”), którego celem jest promowanie zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych w sposób opłacalny i ekonomicznie efektywny.

Artykuł 2

Zakres

1. Postanowienia niniejszej dyrektywy stosuje się do emisji będących skutkiem rodzajów działalności wymienionych w załączniku I oraz gazów cieplarnianych wymienionych w załączniku II.
2. Postanowienia niniejszej dyrektywy stosuje się bez uszczerbku dla jakichkolwiek wymogów wynikających z Dyrektywy 96/61/WE.

Artykuł 3

Definicje

Na potrzeby niniejszej dyrektywy przyjmuje się następujące definicje:

- (a) „uprawnienie” oznacza uprawnienie do emisji jednej tony gazu stanowiącego odpowiednik dwutlenku węgla w danym okresie, ważne wyłącznie dla celów spełnienia wymogów niniejszej dyrektywy i zbywalne zgodnie z jej postanowieniami,
- (b) „emisje” oznacza uwolnienie do atmosfery gazów cieplarnianych pochodzących ze źródeł zlokalizowanych w ramach instalacji,
- (c) „gazy cieplarniane” oznacza gazy wymienione w załączniku II,
- (d) „pozwolenie na emisję gazów cieplarnianych” oznacza pozwolenie wydane zgodnie z art. 5 i 6,

- (e) „instalacja” oznacza stacjonarną jednostkę techniczną służącą do prowadzenia jednej lub większej liczby działalności wymienionych w załączniku I oraz wszelkich innych czynności bezpośrednio z nimi powiązanych, posiadających techniczne powiązanie z działalnością prowadzoną na danym terenie (site), które mogą mieć wpływ na emisje i zanieczyszczenie,
- (f) „operator” oznacza każdą osobę obsługującą lub kontrolującą instalację lub, w przypadku gdy jest to przedmiotem uregulowań ustawodawstwa krajowego, każdą osobę posiadającą rozstrzygające uprawnienia gospodarcze w zakresie technicznego funkcjonowania takiej instalacji,
- (g) „osoba” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną,
- (h) „nowy uczestnik rynku” oznacza każdą instalację służącą do prowadzenia jednej lub większej liczby działalności wymienionych w załączniku I, w stosunku do której uzyskano pozwolenie na emisję gazów cieplarnianych lub zmianę pozwolenia na emisję gazów cieplarnianych w związku ze zmianą charakteru lub funkcjonowania bądź też rozbudową instalacji, i po przedłożeniu Komisji krajowego planu alokacji,
- (i) „społeczeństwo” oznacza jedną lub większą liczbę osób oraz, zgodnie z krajowym ustawodawstwem lub praktyką, stowarzyszenia, organizacje lub grupy osób,
- (j) „tona gazu stanowiącego odpowiednik dwutlenku węgla” oznacza jedną tonę metryczną dwutlenku węgla (CO₂) lub ilość dowolnego innego gazu cieplarnianego wymienionego w załączniku II stanowiącą jej odpowiednik pod względem efektu globalnego ocieplenia.

Artykuł 4

Pozwolenia na emisję gazów cieplarnianych

Państwa Członkowskie zapewnią, iż od dnia 1 stycznia 2005 r. żadna instalacja nie będzie wykorzystywana do żadnego spośród rodzajów działalności wymienionych w załączniku I, skutkującego emisją gazów określonych dla danego rodzaju działalności, chyba że operator takiej instalacji posiada pozwolenie wydane przez właściwy organ zgodnie z postanowieniami art. 5 i 6 lub jeżeli dana instalacja podlega czasowemu wykluczeniu z programu wspólnotowego na mocy art. 27.

Artykuł 5

Wnioski o wydanie pozwoleń na emisję gazów cieplarnianych

Wniosek do właściwego organu o wydanie pozwolenia na emisję gazów cieplarnianych powinien zawierać opis następujących elementów:

- (a) instalacji oraz rodzajów działalności, do których jest ona użytkowana, w tym zastosowanej technologii,
- (b) surowców i materiałów pomocniczych, których zastosowanie może spowodować emisję gazów wymienionych w załączniku I,
- (c) źródeł emisji gazów wymienionych w załączniku I w ramach danej instalacji, oraz
- (d) planowanych środków służących do monitoringu i sprawozdawczości w zakresie emisji, zgodnie z wytycznymi przyjętymi na mocy art. 14.

Wniosek musi zawierać również zestawienie najważniejszych informacji w języku nietechnicznym, o których mowa w pierwszym punkcie.

Artykuł 6

Warunki uzyskania i treść pozwoleń na emisję gazów cieplarnianych

1. Właściwy organ wydaje pozwolenie na emisję gazów cieplarnianych, na mocy którego udzielana jest zgoda na emisję gazów cieplarnianych z całości lub części instalacji, pod warunkiem zapewnienia, iż operator jest w stanie monitorować emisję i składać stosowne sprawozdania w tym zakresie.

Pozwolenie na emisję gazów cieplarnianych może obejmować jedną lub większą liczbę instalacji na jednym terenie (site), obsługiwanej przez tego samego operatora.

2. Pozwolenie na emisję gazów cieplarnianych zawiera następujące elementy:
 - (a) nazwę i adres operatora,
 - (b) opis działalności i emisji z instalacji,
 - (c) wymogi w zakresie monitoringu, z podaniem metodyki i częstotliwości monitoringu,
 - (d) wymogi w zakresie sprawozdawczości, oraz
 - (e) zobowiązanie do przedkładania (surrender) uprawnień w ilości równej łącznym emisjom z instalacji w każdym roku kalendarzowym, zweryfikowanym zgodnie z postanowieniami art. 15, w terminie 4 miesięcy od końca każdego roku kalendarzowego.

Artykuł 7

Zmiany dotyczące instalacji

Operator zobowiązany jest powiadomić właściwy organ o wszelkich planowanych zmianach polegających na zmianie sposobu funkcjonowania lub rozbudowy instalacji, które mogą powodować konieczność zmiany pozwolenia na emisję gazów cieplarnianych. W stosownych przypadkach właściwy organ dokonuje zmiany pozwolenia. W przypadku zmiany dotyczącej tożsamości operatora instalacji, właściwy organ dokonuje zmiany pozwolenia w zakresie nazwy i adresu nowego operatora.

Artykuł 8

Dostosowanie do Dyrektywy 96/61/WE

Państwa Członkowskie podejmują niezbędne działania w celu zapewnienia, iż w przypadku instalacji, w których prowadzone są działalności wymienione w załączniku I do Dyrektywy 96/61/WE, warunki i procedura wydania pozwolenia na emisję gazów cieplarnianych zostały dostosowane do warunków i procedury dotyczących wydawania pozwoleń, o których mowa w tej dyrektywie. Wymogi zawarte w art. 5, 6 i 7 niniejszej dyrektywy mogą zostać włączone do procedur przewidzianych Dyrektywą 96/61/WE.

Artykuł 9

Krajowy plan alokacji

1. Dla każdego okresu, o którym mowa w art. 11 ust. 1 i 2, każde Państwo Członkowskie zobowiązane jest opracować krajowy plan przewidujący łączną wielkość emisji objętych uprawnieniami, jaką dane państwo zamierza przyznać w danym okresie oraz sposób alokacji uprawnień. Plan taki winien być sporządzony na podstawie obiektywnych i przejrzystych kryteriów, w tym wymienionych w załączniku III, z należyтым uwzględnieniem uwag społeczeństwa. Bez uszczerbku dla postanowień Traktatu, do dnia 31 grudnia 2003 r., Komisja opracuje wytyczne w zakresie wdrożenia kryteriów wymienionych w załączniku III.

Dla okresu, o którym mowa w art. 11 ust. 1, plan zostanie opublikowany i przedstawiony Komisji oraz innym Państwom Członkowskim w terminie do dnia 31 marca 2004 r. Plany odnoszące się do kolejnych okresów będą publikowane i przedstawiane Komisji i innym Państwom Członkowskim na co najmniej 18 miesięcy przed rozpoczęciem danego okresu.

2. Krajowe plany alokacji są rozpatrywane w ramach komitetu, o którym mowa w art. 23 ust. 1.
3. W terminie 3 miesięcy od przedstawienia przez Państwo Członkowskie krajowego planu alokacji zgodnie z ust. 1, Komisja może odrzucić przedmiotowy plan lub jego część ze względu na niezgodność takiego planu lub jego części z kryteriami wymienionymi w załączniku III lub art. 10. Państwo Członkowskie podejmuje decyzję zgodnie z art. 11 ust. 1 lub 2 wyłącznie w przypadku, gdy zaproponowane zmiany zyskają akceptację Komisji. Każda decyzja Komisji o odrzuceniu planu wymaga uzasadnienia.

Artykuł 10

Sposób alokacji

W odniesieniu do trzyletniego okresu rozpoczynającego się w dniu 1 stycznia 2005 r., Państwa Członkowskie dokonają bezpłatnej alokacji co najmniej 95% uprawnień. W odniesieniu do pięcioletniego okresu rozpoczynającego się w dniu 1 stycznia 2008 r., Państwa Członkowskie dokonają bezpłatnej alokacji co najmniej 90% uprawnień.

Artykuł 11

Alokacja i wydawanie uprawnień

1. W odniesieniu do trzyletniego okresu rozpoczynającego się w dniu 1 stycznia 2005 r., każde Państwo Członkowskie podejmie decyzję co do łącznej liczby uprawnień na ten okres oraz liczby tych uprawnień alokowanych dla każdej z instalacji. Decyzja w powyższym zakresie zostanie podjęta na co najmniej 3 miesiące przed rozpoczęciem powyższego okresu na podstawie krajowego planu alokacji sporządzonego zgodnie z art. 9 i 10, z należyтым uwzględnieniem uwag zgłoszonych przez społeczeństwo.
2. W odniesieniu do pięcioletniego okresu rozpoczynającego się w dniu 1 stycznia 2008 r. oraz każdego kolejnego okresu pięcioletniego, każde Państwo Członkowskie podejmie decyzję co do łącznej liczby uprawnień na ten okres oraz rozpocznie procedurę alokowania tych uprawnień operatorom poszczególnych instalacji. Decyzja w powyższym zakresie zostanie podjęta na co najmniej 12 miesięcy przed rozpoczęciem danego okresu na podstawie

krajowego planu alokacji sporządzonego przez Państwo Członkowskie zgodnie z art. 9 i 10, z należywym uwzględnieniem uwag zgłoszonych przez społeczeństwo.

3. Decyzje podjęte zgodnie z ust. 1 lub 2 muszą spełniać wymogi określone w Traktacie, a w szczególności w jego art. 87 i 88. Przy podejmowaniu decyzji o przyznaniu uprawnień Państwa Członkowskie zobowiązane są uwzględnić konieczność zapewnienia dostępu do uprawnień nowym uczestnikom rynku.
4. Właściwy organ wydaje uprawnienia stanowiące proporcjonalną część uprawnień do łącznej emisji w każdym roku okresu, o którym mowa w ust. 1 lub 2, w terminie do 28 lutego danego roku.

Artykuł 12

Zbywanie, składanie i umarzanie uprawnień

1. Państwa Członkowskie zobowiązane są zapewnić możliwość zbywania uprawnień pomiędzy:
 - (a) osobami na obszarze Wspólnoty,
 - (b) osobami na obszarze Wspólnoty i osobami w krajach trzecich, które uznają takie uprawnienia zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 25, bez ograniczeń innych niż ograniczenia zawarte lub przyjęte zgodnie z niniejszą dyrektywą.
2. Państwa Członkowskie zobowiązane są zapewnić, iż uprawnienia wydane przez właściwy organ innego Państwa Członkowskiego są uznawane dla celów wywiązania się przez operatora z obowiązków nałożonych na niego na mocy ust. 3.
3. Państwa Członkowskie zobowiązane są zapewnić, iż w terminie do dnia 30 kwietnia każdego roku operator każdej instalacji przedkłada uprawnienia w liczbie odpowiadającej łącznej emisji z danej instalacji, jaka miała miejsce w poprzednim roku kalendarzowym, zweryfikowanej zgodnie z art. 15, oraz zapewnić, iż przedłożone uprawnienia zostaną następnie umorzone.
4. Państwa Członkowskie zobowiązane są podjąć niezbędne działania w celu zapewnienia, iż uprawnienia zostaną umorzone w dowolnym czasie na wniosek ich posiadacza.

Artykuł 13

Ważność uprawnień

1. Uprawnienia są ważne w odniesieniu do emisji w okresie, o którym mowa w art. 11 ust. 1 lub 2, na który zostały wydane.
2. W terminie 4 miesięcy od rozpoczęcia pierwszego okresu pięcioletniego, o którym mowa w art. 11 ust. 2, uprawnienia, które utraciły ważność, ale nie zostały przedłożone i umorzone zgodnie z art. 12 ust. 3, zostaną umorzone przez właściwy organ.

Państwa Członkowskie mogą wydawać osobom uprawnienia na bieżący okres, zastępujące wszelkie uprawnienia, które takie osoby posiadały, a które zostały umorzone zgodnie z przepisem powyższego akapitu.

3. W terminie 4 miesięcy od rozpoczęcia każdego kolejnego okresu pięcioletniego, o którym mowa w art. 11 ust. 2, uprawnienia, które utraciły ważność, ale nie zostały przedłożone i umorzone zgodnie z art. 12 ust. 3, zostaną umorzone przez właściwy organ.

Państwa Członkowskie zobowiązane są wydawać osobom uprawnienia na bieżący okres, zastępujące wszelkie uprawnienia, które takie osoby posiadały i które zostały umorzone zgodnie z przepisem powyższego akapitu.

Artykuł 14

Wytyczne dotyczące monitoringu i sprawozdawczości w zakresie emisji

1. W terminie do 30 września 2003 r. Komisja wyda wytyczne dotyczące monitoringu i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych będących rezultatem rodzajów działalności wymienionych w załączniku I, w trybie procedury, o której mowa w art. 23 ust. 2. Wytyczne te będą zgodne z zasadami monitoringu i sprawozdawczości określonymi w załączniku IV.
2. Państwa Członkowskie zobowiązane są zapewnić monitorowanie emisji zgodnie z wytycznymi.
3. Państwa Członkowskie zapewnią, że każdy operator instalacji, zgodnie z wytycznymi, po zakończeniu roku kalendarzowego będzie przedkładał właściwemu organowi sprawozdanie z wielkości emisji za ubiegły rok kalendarzowy,

Artykuł 15

Weryfikacja

Państwa Członkowskie zapewnią, iż sprawozdania przedkładane przez operatorów zgodnie z art. 14 ust. 3 są weryfikowane zgodnie z kryteriami określonymi w załączniku V, a właściwy organ jest o takiej weryfikacji informowany.

Państwa Członkowskie zapewnią, iż operator, którego sprawozdanie nie zostało pozytywnie zweryfikowane na podstawie kryteriów wymienionych w załączniku V w terminie do dnia 31 marca każdego roku w odniesieniu do emisji za rok ubiegły, nie może dokonać dalszego zbycia uprawnień do chwili pozytywnej weryfikacji jego sprawozdania.

Artykuł 16

Kary

1. Państwa Członkowskie przyjmą przepisy określające kary za naruszenie krajowych przepisów przyjętych w związku z niniejszą dyrektywą oraz zastosują wszelkie niezbędne środki w celu ich egzekwowania. Kary te powinny być skuteczne, proporcjonalne oraz powinny zniechęcać do naruszania przepisów. Państwa Członkowskie zobowiązane są przedstawić przedmiotowe przepisy Komisji w terminie do dnia 31 grudnia 2003 r. oraz niezwłocznie informować Komisję o wszelkich zmianach tych przepisów mających miejsce po tej dacie.
2. Państwa Członkowskie zapewnią publikację nazw operatorów dopuszczających się naruszenia wymogów w zakresie przedkładania wystarczającej liczby uprawnień, zgodnie z art. 12 ust. 3.

3. Państwa Członkowskie zobowiązane są zapewnić, iż każdy operator, który nie przedłoży w terminie do dnia 30 kwietnia każdego roku wystarczającej liczby uprawnień odpowiadającej wielkości jego emisji w roku poprzednim, zostanie zobowiązany do zapłaty kary za nadmierne emisje. Karę za nadmierne emisje ustala się w wysokości 100 EUR za tonę gazu będącego odpowiednikiem dwutlenku węgla, w odniesieniu do których operator nie przedłożył uprawnień. Zapłata kary za nadmierne emisje nie zwalnia operatora z obowiązku przedłożenia uprawnień odpowiadających wielkości nadmiernej emisji wraz z uprawnieniami przedkładanymi w odniesieniu do kolejnego roku kalendarzowego.
4. Podczas trzyletniego okresu rozpoczynającego się w dniu 1 stycznia 2005 r. Państwa Członkowskie stosować będą niższe kary za nadmierne emisje, w wysokości 40 EUR za tonę gazu będącego odpowiednikiem dwutlenku węgla, wyemitowanego przez instalację, w stosunku do której operator nie złożył uprawnień. Zapłata kary za nadmierne emisje nie zwalnia operatora z obowiązku przedłożenia uprawnień odpowiadających wielkości nadmiernej emisji wraz z uprawnieniami składanymi w odniesieniu do kolejnego roku kalendarzowego.

Artykuł 17

Dostęp do informacji

Decyzje dotyczące alokacji uprawnień oraz sprawozdania dotyczące emisji wymagane na mocy pozwolenia na emisję gazów cieplarnianych, będące w posiadaniu właściwego organu, są przez ten organ udostępniane społeczeństwu, bez uszczerbku dla ograniczeń określonych w art. 3 ust. 3 i art. 4 Dyrektywy 2003/4/WE.

Artykuł 18

Właściwy organ

Państwa Członkowskie podejmą stosowne działania administracyjne, w tym wskażą właściwy organ lub organy, do zadań których należeć będzie wdrożenie zasad określonych w niniejszej dyrektywie. W przypadku wskazania więcej niż jednego właściwego organu, prace prowadzone przez takie organy zgodnie z niniejszą dyrektywą powinny być koordynowane.

Artykuł 19

Systemy ewidencji

1. Państwa Członkowskie zapewnią utworzenie i prowadzenie ewidencji zapewniającej dokładne rejestrowanie wydawania, posiadania, zbywania i umarzania uprawnień. Państwa Członkowskie mogą prowadzić swoje ewidencje w ramach skonsolidowanego systemu, z jednym lub większą liczbą innych Państw Członkowskich.
2. Każda osoba może być posiadaczem uprawnień. Ewidencja musi być dostępna społeczeństwu, a uprawnienia posiadane przez każdą osobę, na której rzecz zostały wydane lub zbyte muszą być rejestrowane oddzielnie.
3. W celu realizacji niniejszej dyrektywy Komisja wyda rozporządzenie w trybie, o którym mowa w art. 23 ust. 2, w sprawie ujednoczonego i bezpiecznego systemu ewidencji w formie ujednoczonych elektronicznych baz danych zawierających wspólne elementy danych, w celu umożliwienia śledzenia wydawania, posiadania, zbywania i umarzania uprawnień, zapewnienia

dostępu społeczeństwu oraz ochrony poufności danych, w zależności od sytuacji, oraz zapewnienia, iż nie mają miejsca żadne zbycia niezgodne z obowiązkami wynikającymi z Protokołu z Kioto.

Artykuł 20

Centralny Administrator

1. Komisja wyznaczy Centralnego Administratora do prowadzenia niezależnego dziennika transakcji ewidencjonującego wydawanie, zbywanie i umarzanie uprawnień.
2. Centralny Administrator dokonuje automatycznego sprawdzenia każdej transakcji w ewidencjach za pomocą niezależnego dziennika transakcji, w celu zapewnienia, iż nie występują żadne nieprawidłowości w zakresie wydawania, zbywania i umarzania uprawnień.
3. Jeżeli w wyniku automatycznej kontroli wykryte zostaną nieprawidłowości, Centralny Administrator zobowiązany jest poinformować o tym fakcie odpowiednie Państwo Członkowskie lub Państwa Członkowskie, które nie dokonają rejestracji danej transakcji ani żadnych dalszych transakcji uprawnieniami związanymi z nieprawidłowościami, do chwili usunięcia tych nieprawidłowości.

Artykuł 21

Sprawozdawczość Państw Członkowskich

1. Państwa Członkowskie zobowiązane są do corocznego składania Komisji raportu z realizacji postanowień niniejszej dyrektywy. Raport ten będzie zwracał szczególną uwagę na przygotowania do alokowania uprawnień, działanie systemów ewidencji, zastosowanie się do wytycznych w zakresie monitoringu i sprawozdawczości, weryfikację i kwestie związane z zastosowaniem się do dyrektywy, jak również ewentualny podatkowy aspekt uprawnień. Pierwszy raport powinien zostać przesłany Komisji w terminie do dnia 30 czerwca 2005 r. Raport ten zostanie sporządzony na podstawie ankiety lub planu ramowego przygotowanego przez Komisję w trybie procedury określonej w art. 6 Dyrektywy 91/692/EWG. Ankieta lub plan ramowy zostanie przesłany Państwom Członkowskim na co najmniej 6 miesięcy przed ostatecznym terminem złożenia pierwszego raportu.
2. W oparciu o raporty, o których mowa w ust. 1, Komisja opublikuje raport z realizacji postanowień niniejszej dyrektywy w terminie 3 miesięcy od otrzymania raportów Państw Członkowskich.
3. Komisja zorganizuje wymianę informacji pomiędzy właściwymi organami Państw Członkowskich w zakresie nowych kwestii dotyczących alokacji uprawnień, działania systemów ewidencji, monitoringu, sprawozdawczości, weryfikacji i przestrzegania dyrektywy.

Artykuł 22

Zmiany załącznika III

Z wyjątkiem kryteriów (1), (5) i (7) i w świetle raportów określonych w art. 21 i w świetle doświadczenia zdobytego przy realizacji postanowień niniejszej dyrektywy, w trybie procedury, o której mowa w art. 23 ust. 2 Komisja może dokonywać zmian w załączniku III, na okres od 2008 r. do 2012 r.

Artykuł 23

Komitety

1. Komisja korzysta z pomocy komitetu powołanego na mocy art. 8 Decyzji 93/389/EWG.
2. W przypadku powołania się na niniejsze postanowienie, stosuje się art. 5 i 7 Decyzji 1999/468/WE, w związku z art. 8 decyzji, o której mowa powyżej.

Długość okresu, o którym mowa w art. 5 ust. 6 Decyzji 1999/468/WE ustala się na 3 miesiące.
3. Komitet przyjmuje swoje zasady procedowania.

Artykuł 24

Procedury jednostronnego włączania dodatkowych rodzajów działalności i gazów

1. Od roku 2008 Państwa Członkowskie mogą prowadzić obrót uprawnieniami do emisji, zgodnie z niniejszą dyrektywą, w odniesieniu do rodzajów działalności, instalacji i gazów cieplarnianych, które nie zostały wymienione w załączniku I, z zastrzeżeniem, że włączenie takich rodzajów działalności, instalacji i gazów cieplarnianych zostało zatwierdzone przez Komisję w trybie procedury, o której mowa w art. 23 ust. 2, z uwzględnieniem wszystkich istotnych kryteriów, a w szczególności wpływu na rynek wewnętrzny, potencjalnych zakłóceń konkurencji, ekologicznej integralności programu oraz niezawodności planowanego systemu monitoringu i sprawozdawczości.

Od roku 2005 Państwa Członkowskie mogą, na tych samych warunkach, prowadzić obrót uprawnieniami do emisji w odniesieniu do instalacji służących do prowadzenia rodzajów działalności wymienionych w załączniku I, na mniejszą skalę niż limity zdolności produkcyjnych, o których mowa w powyższym załączniku.
2. Alokacje uprawnień dla instalacji służących do prowadzenia takich rodzajów działalności zostaną określone w krajowym planie alokacji, o którym mowa w art. 9.
3. Komisja może z własnej inicjatywy lub na wniosek Państwa Członkowskiego wydać wytyczne w zakresie monitoringu i sprawozdawczości w odniesieniu do emisji wynikających z rodzajów działalności, instalacji i gazów cieplarnianych niewymienionych w załączniku I, w trybie procedury, o której mowa w art. 23 ust. 2, jeżeli monitorowanie i sprawozdawczość w odniesieniu do takich emisji mogą być prowadzone z dostateczną dokładnością.
4. W przypadku wprowadzenia powyższych środków, w ramach rewizji prowadzonych zgodnie z art. 30 zostanie również rozważone, czy istnieje potrzeba zmiany załącznika I, tak aby obejmował on również emisje wynikające z takich rodzajów działalności w sposób ujednoczony na obszarze całej Wspólnoty.

Artykuł 25

Powiązania z innymi programami handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych

1. Z krajami trzecimi wymienionymi w załączniku B do Protokołu z Kioto, które ratyfikowały Protokół, winny zostać zawarte umowy, w celu zapewnienia wzajemnego uznawania uprawnień w ramach programu wspólnotowego i innych programów handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, na zasadach określonych w art. 300 Traktatu.
2. W przypadku zawarcia umowy, o której mowa w ust. 1, Komisja przygotowuje wszelkie niezbędne postanowienia dotyczące wzajemnego uznawania uprawnień na mocy takiej umowy, w trybie procedury, o której mowa w art. 23 ust. 2.

Artykuł 26

Zmiana Dyrektywy 96/61/WE

W art. 9 ust. 3 Dyrektywy 96/61/WE dodaje się postanowienie w następującym brzmieniu:

„W przypadku emisji gazu cieplarnianego z instalacji wymienionej w załączniku I do Dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r., ustanawiającej program handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych na obszarze Wspólnoty i zmiany Dyrektywy Rady 96/61/WE (*) w odniesieniu do działalności prowadzonej za pomocą danej instalacji, pozwolenie nie obejmuje standardów emisyjnych dla emisji bezpośrednich takiego gazu, chyba że niezbędnym jest zapewnienie, iż nie dojdzie do żadnego istotnego zanieczyszczenia lokalnego.

W przypadku rodzajów działalności wymienionych w załączniku I do Dyrektywy 2003/87/WE, Państwa Członkowskie mogą zrezygnować z nałożenia wymogów w zakresie wydajności energetycznej w odniesieniu do jednostek spalania lub innych jednostek emitujących dwutlenek węgla na danym terenie (site).

W razie konieczności właściwe organy dokonają zmiany pozwolenia.

Trzech powyższych postanowień nie stosuje się do instalacji czasowo wykluczonych z programu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych na obszarze Wspólnoty zgodnie z art. 27 Dyrektywy 2003/87/WE.

Artykuł 27

Czasowe wykluczenie określonych instalacji

1. Państwa Członkowskie mogą zwrócić się do Komisji o czasowe wykluczenie instalacji z programu wspólnotowego w terminie do dnia 31 grudnia 2007 r. Każdy wniosek w powyższej kwestii powinien wskazywać taką instalację oraz powinien zostać opublikowany.
2. Jeżeli po rozważeniu wszelkich uwag do wniosku zgłoszonych przez społeczeństwo Komisja zdecyduje, w trybie procedury, o której mowa w art. 23 ust. 2, że instalacje:
 - (a) wskutek polityki krajowej ograniczą emisje w stopniu, w jakim miałyby to miejsce, gdyby podlegały postanowieniom niniejszej dyrektywy,
 - (b) będą podlegać w zakresie monitoringu, sprawozdawczości i weryfikacji wymogom równorzędnym z wymogami określonymi w art. 14 i 15,

* Dz.U. L 275 z 25.10.2003, str. 32”.

- (c) będą podlegać karom w wysokości stanowiącej co najmniej równowartość kar, o których mowa w art. 16 ust. 1 i 4, w przypadku niespełnienia wymogów krajowych,

wówczas Komisja dokona czasowego wykluczenia takich instalacji z programu wspólnotowego.

Niezbędne jest zapewnienie, iż nie będą miały miejsca żadne zakłócenia rynku wewnętrznego.

Artykuł 28

Grupowanie instalacji

1. Państwa Członkowskie mogą zezwolić operatorom instalacji, w których prowadzony jest jeden z rodzajów działalności wymienionych w załączniku I, na utworzenie grupy instalacji, w których prowadzone są tego samego rodzaju działalności, na okres, o którym mowa w art. 11 ust. 1 i/lub pierwszy okres pięcioletni, o którym mowa w art. 11 ust. 2, zgodnie z ust. 2-6 niniejszego artykułu.
2. Operatorzy prowadzący jeden z rodzajów działalności wymienionych w załączniku I, którzy wyrażają wolę utworzenia grupy, zwracają się do właściwego organu wskazując instalacje oraz okres, na który grupa miałaby zostać utworzona i przedstawiają dowody zdolności zarządcy do wywiązania się z obowiązków, o których mowa w ust. 3 i 4.
3. Operatorzy wyrażający wolę utworzenia grupy powołują zarządcę:
 - (a) na rzecz którego wydawane są uprawnienia na łączną wielkość emisji obliczaną według instalacji operatorów, w drodze odstępstwa od postanowień art. 11,
 - (b) który zobowiązany będzie za przedkładanie uprawnień odpowiadających łącznej wielkości emisji z instalacji wchodzących w skład grupy, w drodze odstępstwa od postanowień art. 6 ust. 2 pkt. (c) i art. 12 ust. 3,
 - (c) który nie będzie mógł dokonać dalszego zbycia w przypadku gdy sprawozdanie operatora nie zostało pozytywnie zweryfikowane, zgodnie z postanowieniami drugiego akapitu art. 15.
4. Zarządca podlega karom za naruszenie wymogów w zakresie przedkładania uprawnień na łączną wielkość emisji z instalacji wchodzących w skład grupy, w drodze odstępstwa od postanowień art. 16 ust. 2, 3 i 4.
5. Państwo Członkowskie, które zamierza zezwolić na utworzenie jednej lub większej liczby grup powinno złożyć Komisji wniosek, o którym mowa w ust. 2. Bez uszczerbku dla postanowień Traktatu, Komisja może, w terminie 3 miesięcy od otrzymania wniosku, odrzucić wniosek, który nie spełnia wymogów określonych w niniejszej dyrektywie. Każda decyzja odmowna wymaga uzasadnienia. W przypadku odrzucenia wniosku, Państwo Członkowskie może zezwolić na utworzenie grupy wyłącznie w sytuacji zaakceptowania przez Komisję zaproponowanych zmian.
6. W przypadku niezastosowania się przez zarządcę do nałożonych kar, o których mowa w ust. 4, każdy operator instalacji wchodzącej w skład grupy ponosi odpowiedzialność za emisje ze swojej instalacji, na mocy art. 12 ust. 3 i art. 16.

Artykuł 29

Siła wyższa

1. W okresie, o którym mowa w art. 11 ust. 1, Państwa Członkowskie mogą zwracać się do Komisji o wydanie dodatkowych uprawnień dla instalacji dotkniętych wystąpieniem siły wyższej. W przypadku wykazania, że wystąpiła siła wyższa, Komisja zezwoli na wydanie dodatkowych i niezbywalnych uprawnień przez wnioskujące Państwo Członkowskie na rzecz operatorów takich instalacji.
2. W terminie do dnia 31 grudnia 2003 r. i bez uszczerbku dla postanowień Traktatu, Komisja opracuje przewodnik opisujący okoliczności, wskazujące na wystąpienie siły wyższej,

Artykuł 30

Rewizja i dalszy rozwój

1. Na podstawie postępów poczynionych w zakresie monitorowania emisji gazów cieplarnianych Komisja może zgłosić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, w terminie do dnia 31 grudnia 2004 r., wniosek o zmianę załącznika I mającą na celu uwzględnienie innych rodzajów działalności i emisji innych gazów cieplarnianych wymienionych w załączniku II.
2. Na podstawie doświadczenia zdobytego przy realizacji postanowień niniejszej dyrektywy oraz postępów poczynionych w zakresie monitorowania emisji gazów cieplarnianych, jak również w świetle rozwoju wydarzeń w kontekście międzynarodowym, Komisja sporządzi raport z realizacji postanowień niniejszej dyrektywy, którego przedmiotem będzie:
 - (a) ustalenie czy i w jaki sposób należy dokonać zmiany załącznika I mającej na celu uwzględnienie innych istotnych sektorów, w tym między innymi sektora chemicznego, aluminiowego i transportowego, rodzajów działalności i emisji innych gazów cieplarnianych wymienionych w załączniku II, mając na uwadze dalsze doskonalanie ekonomicznej efektywności programu,
 - (b) relacja pomiędzy wspólnotowym programem handlu uprawnieniami do emisji a międzynarodowym programem handlu uprawnieniami do emisji, który rozpocznie się w 2008 r.,
 - (c) dalsza harmonizacja sposobu alokacji (w tym w trybie przetargowym po roku 2012) oraz kryteriów krajowych planów alokacji, o których mowa w załączniku III,
 - (d) wykorzystanie kredytów pochodzących z mechanizmów projektowych,
 - (e) powiązanie programu handlu emisjami z innymi politykami i środkami wdrożonymi dla osiągnięcia tych samych celów na poziomie Państw Członkowskich i Wspólnoty, w tym kwestie dotyczące opodatkowania,
 - (f) ustalenie, czy zasadne jest istnienie jednego systemu ewidencji w ramach Wspólnoty,
 - (g) wysokość kar za nadmierne emisje, z uwzględnieniem, między innymi, inflacji,
 - (h) funkcjonowanie rynku uprawnień, w tym w szczególności ewentualne zakłócenia rynku,

- (i) sposób dostosowania programu wspólnotowego do potrzeb poszerzonej Unii Europejskiej,
- (j) grupowanie instalacji,
- (k) wykonalność opracowania wspólnotowych układów odniesienia (benchmarks) jako podstawy alokacji, z uwzględnieniem najlepszych dostępnych technik oraz analizy kosztów i korzyści.

Komisja przedłoży powyższy raport wraz ze stosownymi wnioskami Parlamentowi Europejskiemu i Radzie w terminie do dnia 30 czerwca 2006 r.

3. Powiązanie mechanizmów projektowych, w tym programu wspólnego wdrażania projektów (*Joint Implementation – JI*) oraz mechanizmu czystego rozwoju (*Clean Development Mechanism – CDM*), z programem wspólnotowym jest zjawiskiem pożądanym i ważnym dla osiągnięcia celów polegających zarówno na redukcji globalnej emisji gazów cieplarnianych jak i zwiększeniu opłacalnego funkcjonowania programu wspólnotowego. W tym celu uznawane będą w ramach niniejszego programu kredyty pochodzące z mechanizmów projektowych, z zastrzeżeniem regulacji przyjętych przez Parlament Europejski i Radę na wniosek zgłoszony przez Komisję, które winny być stosowane równoległe z programem wspólnotowym w 2005 r. Wykorzystanie mechanizmów będzie miało charakter uzupełniający działania krajowe, zgodnie z odpowiednimi postanowieniami Protokołu z Kioto i Ugody Marokańskiej.

Artykuł 31

Wdrożenie

1. Państwa Członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy w terminie do dnia 31 grudnia 2003 r. Państwa Członkowskie zobowiązane są niezwłocznie informować Komisję o powyższym. Komisja powiadamia pozostałe Państwa Członkowskie o przyjęciu przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie przedstawiają Komisji treść przepisów ustawy krajowej przyjmowanej w dziedzinie określonej niniejszą dyrektywą. Komisja powiadamia pozostałe Państwa Członkowskie o przedstawieniu powyższego dokumentu.

Artykuł 32

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie w dniu jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 33

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Luksemburg, 13 października 2003 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

P. COX

Przewodniczący

W imieniu Rady

G. ALEMANN

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK 1

RODZAJE DZIAŁALNOŚCI, O KTÓRYCH MOWA W ART. 2 UST. 1, ART. 3, 4, 14 UST. 1, ART. 28 I 30

1. Postanowień niniejszej dyrektywy nie stosuje się do instalacji lub części instalacji wykorzystywanych do prowadzenia prac badawczo-rozwojowych i testowania nowych produktów i procesów.
2. Wartości progowe podane poniżej odnoszą się ogólnie do zdolności produkcyjnych lub wytwórczych. W przypadku gdy pojedynczy operator prowadzi kilka rodzajów działalności klasyfikowanych w ramach jednego podpunktu przy wykorzystaniu tej samej instalacji lub na tym samym terenie (site), zdolności produkcyjne wszystkich rodzajów działalności są sumowane.

Rodzaj działalności	Gazy cieplarniane
<i>Działalność w zakresie energii</i>	
Instalacje spalania z wejściową mocą znamionową powyżej 20 MW (z wyjątkiem instalacji spalania odpadów niebezpiecznych lub komunalnych)	Dwutlenek węgla
Rafinerie oleju mineralnego	Dwutlenek węgla
Piece koksownicze	Dwutlenek węgla
<i>Produkcja i przetwórstwo metali żelaznych</i>	
Instalacje do prażenia i spiekania rudy metalu (w tym rudy siarczkowej)	Dwutlenek węgla
Instalacje do produkcji surówki żelaza lub stali w gąskach (stapianie pierwotne lub wtórne), w tym instalacje do ciągłego odlewania, o zdolnościach produkcyjnych powyżej 2,5 ton na godzinę	Dwutlenek węgla
<i>Przemysł mineralny</i>	
Instalacje do produkcji klinkieru cementowego w piecach obrotowych o zdolności produkcyjnej powyżej 500 ton dziennie lub do produkcji wapna w piecach obrotowych o zdolności produkcyjnej powyżej 50 ton dziennie lub w innych piecach, o zdolności produkcyjnej powyżej 50 ton dziennie.	Dwutlenek węgla
Instalacje do produkcji szkła, w tym włókna szklanego, o zdolności wytopu powyżej 20 ton dziennie	Dwutlenek węgla

<p>Instalacje do produkcji wyrobów ceramicznych metodą wypalania, w szczególności dachówek, cegiel, cegiel szamotowych, płytek, wyrobów kamionkowych lub porcelanowych, o zdolności produkcyjnej powyżej 75 ton dziennie i/lub zdolności produkcyjnej pieca powyżej 4 m³ oraz o gęstości powyżej 300 kg/m³ wsadu do pieca</p>	<p>Dwutlenek węgla</p>
<p><i>Pozostałe rodzaje działalności</i></p> <p>Zakłady przemysłowe służące do produkcji:</p> <p>(a) papki drzewnej lub z innych materiałów włóknistych</p> <p>(b) papieru i tektury, o zdolności produkcyjnej powyżej 20 ton dziennie</p>	<p>Dwutlenek węgla</p> <p>Dwutlenek węgla</p>

ZAŁĄCZNIK II

GAZY CIEPLARNIANE, O KTÓRYCH MOWA W ARTYKUŁACH 3 I 30

Dwutlenek węgla (CO_2)

Metan (CH_4)

Podtlenek azotu (N_2O)

Fluorowęglowodory (HFC_s)

Perfluorokarbony (PFC_s)

Sześćfluorek siarki (SF_6)

ZAŁĄCZNIK III

KRYTERIA DOTYCZĄCE KRAJOWYCH PLANÓW ALOKACJI, O KTÓRYCH MOWA W ARTYKUŁACH 9, 22 I 30

1. Łączna wielkość emisji objętych uprawnieniami przeznaczonymi do alokacji w danym okresie powinna być zgodna z zobowiązaniem Państwa Członkowskiego do ograniczenia emisji na mocy Decyzji 2002/358/WE i Protokołu z Kioto, z uwzględnieniem, z jednej strony, stosunku łącznej wielkości emisji objętych takimi uprawnieniami do wielkości emisji ze źródeł nieobjętych postanowieniami niniejszej dyrektywy oraz, z drugiej strony, krajowych polityk energetycznych, oraz jest zgodna z krajowym programem zmian klimatycznych. Łączna liczba uprawnień, które będą alokowane, nie może być większa niż prawdopodobna liczba potrzebna do ścisłego zastosowania kryteriów określonych w niniejszym załączniku. Przed rokiem 2008 liczba ta powinna być zgodna z obraną ścieżką co najmniej osiągnięcia celu wyznaczonego dla każdego Państwa Członkowskiego na mocy Decyzji 2002/358/WE i Protokołu z Kioto.
2. Łączna liczba uprawnień, które mają być alokowane, powinna być zgodna z ocenami faktycznego i przewidywanego postępu w dziedzinie przyczynienia się przez Państwa Członkowskie do spełnienia zobowiązania Wspólnoty podjętego na mocy Decyzji 93/389/EWG.
3. Liczba uprawnień, które mają być alokowane, powinna być zgodna z potencjałem redukcji emisji w działaniach objętych programem, w tym z potencjałem technologicznym. Państwa Członkowskie mogą opierać się przy alokacji uprawnień na średnich wartościach emisji gazów cieplarnianych według produktu w każdym rodzaju działalności oraz możliwym do osiągnięcia postępie w ramach każdego rodzaju działalności.
4. Plan powinien być zgodny z innymi instrumentami Wspólnoty w zakresie prawodawstwa i polityk. Uwzględnić należy nieuniknione zwiększenia emisji wynikające z nowych wymogów legislacyjnych.
5. Plan nie może prowadzić do dyskryminacji pomiędzy spółkami lub sektorami w sposób bezzasadny uprzywilejowujący określone podmioty lub rodzaje działalności, zgodnie z wymogami Traktatu, a w szczególności jego art. 87 i 88.
6. Plan powinien zawierać informacje na temat sposobu objęcia nowych uczestników rynku programem wspólnotowym w danym Państwie Członkowskim.
7. Plan może uwzględniać wczesne działanie oraz zawierać informacje na temat sposobu ich uwzględniania. Układy odniesienia (benchmarks) ustalone na podstawie dokumentów referencyjnych dotyczących najlepszych dostępnych technologii mogą zostać wykorzystane przez Państwa Członkowskie przy opracowywaniu Krajowych Planów Alokacji oraz mogą zawierać w sobie element przewidujący wczesne działanie.
8. Plan powinien zawierać informacje na temat sposobu uwzględniania „czystej” technologii, w tym technologii wysoko efektywnych energetycznie .
9. Plan powinien opisywać uwagi zgłoszone przez społeczeństwo oraz informacje na temat rozwiązań, dzięki którym uwagi te zostaną należycie uwzględnione przed podjęciem decyzji o alokacji uprawnień.
10. Plan powinien zawierać wykaz instalacji, do których mają zastosowanie postanowienia niniejszej dyrektywy, wraz z podaniem liczby uprawnień, które mają zostać alokowane każdej z nich.
11. Plan może zawierać informacje na temat sposobu uwzględniania faktu istnienia konkurencji ze strony krajów lub podmiotów spoza Unii.

ZAŁĄCZNIK IV

ZASADY MONITORINGU I SPRAWOZDAWCZOŚCI, O KTÓRYCH MOWA W ART. 14 UST. 1

Monitorowanie emisji dwutlenku węgla

Emisje podlegają monitorowaniu metodą obliczeniową lub na podstawie pomiarów.

Obliczenia

Obliczeń emisji dokonuje się przy zastosowaniu następującego wzoru:

$$\text{Aktywność produkcyjna} \times \text{współczynnik emisji} \times \text{współczynnik utleniania}$$

Aktywność produkcyjna (zużyte paliwo, wielkość produkcji itd.) jest monitorowana na podstawie danych dotyczących bilansu dostaw (zakupy) surowców ich odsprzedaży z uwzględnieniem zmiany zapasów, lub na podstawie pomiarów.

Stosuje się zatwierdzone przez uprawniony organ współczynniki emisji. Współczynniki emisji charakterystyczne dla danego procesu są akceptowalne dla wszystkich paliw. Współczynniki domyślne są akceptowalne dla wszystkich paliw z wyjątkiem paliw niekomercyjnych (paliw pochodzących z odpadów, takich jak opony lub gazy przemysłowe). Wartości domyśle współczynników charakterystyczne dla pokładów węgla oraz wartości obecnie stosowane w EU, jak też współczynniki emisji z gazu ziemnego, przyjęte w kraju producenta będą przedmiotem dalszych opracowań. Stosowanie współczynników emisji określonych zgodnie z IPCC jest dozwolone dla produktów rafineryjnych. Współczynnik emisji dla biomasy przyjmuje się równy zero.

W przypadku gdy współczynnik emisji nie uwzględnia faktu, iż część węgla nie ulega utlenieniu (spaleniu), stosuje się dodatkowy współczynnik utleniania. Jeżeli współczynniki emisji charakterystyczne dla danego procesu zostały obliczone z uwzględnieniem stopnia utlenienia, nie ma potrzeby stosowania współczynnika utleniania.

Zaleca się stosowanie współczynników utleniania opracowanych zgodnie z Dyrektywą 96/61/WE, chyba że operator wykaże, że współczynniki charakterystyczne dla danego procesu są dokładniejsze.

Oddzielnych obliczeń dokonuje się dla każdego procesu, instalacji i rodzaju paliwa.

Pomiar

Pomiar emisji jest przeprowadzany za pomocą metod dopuszczonych do stosowania zgodnie ze standardami i normami powszechnie akceptowanymi, a dodatkowo powinien być uzupełniony metodą obliczeniową (uwaga tłumacza: jest to konieczne choćby ze względu na pomiar emisji wraz z emisją z biomasy, której wartość można skorygować właśnie metodą obliczeniową).

Monitorowanie emisji pozostałych gazów cieplarnianych

Zaleca się stosowanie metod znormalizowanych lub powszechnie akceptowanych do stosowania, opracowanych przez Komisję we współpracy z odpowiednimi zainteresowanymi stronami i przyjętych w trybie procedury, o której mowa w art. 23 ust. 2.

Sprawozdawczość w zakresie emisji

W raporcie dotyczącym instalacji każdy operator zawiera następujące informacje:

A. Dane określające instalację, w tym:

- nazwa instalacji,
- adres instalacji, w tym kod pocztowy i oznaczenie kraju,
- podany w załączniku I rodzaj aktywności i liczba instalacji prowadzących działalność produkcyjną
- adres, numer telefonu i faksu oraz adres e-mail osoby kontaktowej,
- nazwa (imię i nazwisko) właściciela instalacji oraz ewentualnych podmiotów dominujących.

B. W odniesieniu do każdego rodzaju działalności wymienionej w załączniku I, prowadzonej w lokalizacji, dla której dokonuje się obliczenia wielkości emisji:

- dane dotyczące aktywności produkcyjnej,
- współczynniki emisji,
- współczynniki utlenienia,
- łączna wielkość emisji,
- margines niepewności.

C. W odniesieniu do każdego rodzaju działalności wymienionej w załączniku I, prowadzonej w lokalizacji, dla której dokonuje się pomiaru wielkości emisji:

- łączna wielkość emisji,
- informacje na temat wiarygodności metod pomiaru,
- margines niepewności.

D. W odniesieniu do emisji z instalacji spalania, raport zawiera również współczynnik utleniania, o ile utlenienie nie zostało uwzględnione przy opracowywaniu współczynnika emisji charakterystycznego dla danej aktywności produkcyjnej .

Państwa Członkowskie podejmują działania służące skoordynowaniu wymogów sprawozdawczych z wszelkimi innymi obowiązującymi wymogami sprawozdawczymi w celu zminimalizowania wpływu obowiązków sprawozdawczych na prowadzoną działalność gospodarczą.

ZAŁĄCZNIK V

KRYTERIA WERYFIKACJI, O KTÓRYCH MOWA W ART. 15

Zasady ogólne

1. Emisje pochodzące z każdego rodzaju działalności wymienionego w załączniku I podlegają weryfikacji.
2. Proces weryfikacji obejmuje zbadanie sprawozdania zgodnie z art. 14 ust. 3 oraz zbadanie monitoringu prowadzonego w poprzednim roku. Jego celem jest zbadanie kwestii niezawodności, wiarygodności i dokładności systemów monitorowania oraz przedstawianych danych i informacji na temat emisji, a w szczególności:
 - (a) danych dotyczących objętego sprawozdaniem rodzaju działalności oraz związanych z nim pomiarów i obliczeń,
 - (b) wyboru i zastosowania współczynników emisji,
 - (c) obliczeń prowadzących do ustalenia łącznej wielkości emisji,
 - (d) w przypadku zastosowania pomiaru, zasadności wyboru i zastosowania metod pomiarowych.
3. Przedstawione w sprawozdaniu emisje mogą zostać pozytywnie zweryfikowane wyłącznie w przypadku, gdy godne zaufania i wiarygodne dane i informacje pozwalają na ustalenie poziomu emisji z wysokim stopniem pewności. Zapewnienie wysokiego stopnia pewności wymaga od operatora wykazania, że:
 - (a) w zawartych w sprawozdaniu danych nie występują niespójności,
 - (b) dane zostały zgromadzone zgodnie z obowiązującymi standardami naukowymi,
 - (c) istotne dokumenty dotyczące instalacji są kompletne i spójne.
4. Osobie przeprowadzającej weryfikację umożliwia się dostęp do wszystkich terenów (sites) i informacji związanych z przedmiotem weryfikacji.
5. Osoba przeprowadzająca weryfikację bierze pod uwagę fakt, czy instalacja jest zarejestrowana zgodnie ze wspólnotowym systemem eko-zarządzania i audytu (EMAS).

Metodologia

Analiza strategiczna

6. Weryfikacja opiera się na analizie strategicznej wszystkich rodzajów działalności prowadzonej w trakcie użytkowania instalacji. Wymaga to, aby osoba przeprowadzająca weryfikację posiadała ogólne informacje dotyczące wszystkich rodzajów działalności i ich znaczenia dla emisji.

Analiza procesu

7. O ile jest to zasadne, weryfikacja przedstawionych informacji odbywa się na terenie (site) instalacji. Osoba przeprowadzająca weryfikację prowadzi wrywkową kontrolę w celu określenia wiarygodności zawartych w raporcie danych i informacji.

Analiza ryzyka

8. Osoba przeprowadzająca weryfikację poddaje wszystkie źródła emisji w ramach instalacji ocenie pod względem wiarygodności danych odnoszących się do każdego źródła mającego swój udział w łącznej wielkości emisji z instalacji.
9. Na podstawie wyników powyższej analizy osoba przeprowadzająca weryfikację wyraźnie wskazuje źródła z wysokim ryzykiem błędu oraz inne aspekty procedury monitoringu i sprawozdawczości, co do których istnieje prawdopodobieństwo, iż przyczynią się do popełnienia błędów w ustalaniu łącznej wielkości emisji. Odnosi się to w szczególności do wyboru współczynników emisji oraz obliczeń niezbędnych w celu ustalenia poziomu emisji z poszczególnych źródeł. Szczególną uwagę przywiązuje się do źródeł z wysokim ryzykiem błędu oraz wspomnianych powyżej aspektów procedury monitoringu.
10. Osoba przeprowadzająca weryfikację bierze również pod uwagę wszelkie stosowane przez operatora metody skutecznej kontroli ryzyka, mając na względzie zminimalizowanie marginesu niepewności.

Raport

11. Osoba przeprowadzająca weryfikację sporządza raport z procesu kontroli, stwierdzający czy zgodnie z art. 14 ust. 3 raport jest zadowolający. Raport określa wszystkie kwestie istotne z punktu widzenia przeprowadzonych prac. Stwierdzenie, iż zgodnie z art. 14 ust. 3 raport jest zadowolający może zostać zawarte, jeżeli w opinii osoby przeprowadzającej weryfikację łączna wielkość emisji nie została w istotny sposób błędnie przedstawiona.

Minimalne wymogi kompetencyjne określone dla osoby przeprowadzającej weryfikację

12. Osoba przeprowadzająca weryfikację jest niezależna od operatora, wykonuje swoje zadania w sposób godny zaufania, obiektywny i profesjonalny oraz posiada wiedzę na temat:
 - (a) postanowień niniejszej dyrektywy, jak również istotnych standardów i wytycznych przyjętych przez Komisję zgodnie z art. 14 ust. 1,
 - (b) wymogów ustawodawczych, regulacyjnych i administracyjnych odnoszących się do rodzajów działalności będącej przedmiotem weryfikacji,
 - (c) generowania wszystkich informacji dotyczących każdego źródła emisji w ramach instalacji, dotyczących gromadzenia, pomiarów, obliczeń i przedstawiania danych.